

[Dose.]

bryder og gærer, idet denne del af ungdommen måske ikke har den samme erfaring, den samme modenhed i retning af at forstå, hvad kundskaber betyder. Jeg tror, det vil være muligt med tiden i fællesskab, også under medvirken fra de partier, der er repræsenteret her på rigsdagen, at nå til en lovgivning, der sikrer, at ungdomsskolen for den ufaglærte ungdom vil få sådanne rammer, at den vil være i stand til at hjælpe netop denne gren af ungdommen i perioder, hvor det er nødvendigt at komme den til hjælp.

Jeg skal på mit partis vegne henstille, at man stemmer for lovforslaget.

Nikoline Winther: Da de to kommissioner stadigvæk ikke har gjort deres arbejde færdigt og kommissionsarbejdet altså ikke kan lægges til grund for et lovgivningsarbejde på dette område, ser jeg ikke rettere end, at vi må udskyde lovens revision, som det er foreslået, til rigsdagssamlingen 1952—53, og det kan jeg på mit partis vegne anbefale.

Bonnichsen: De udtalelser, som den højtærede undervisningsminister fremførte i det andet høje ting, kan jeg ganske slutte mig til.

Da man i 1942, midt under besættelsen, vedtog loven om ungdomsskoler for ufaglært ungdom, var det et helt nyt eksperiment, man her foretog ud fra den betragtning, at netop denne ungdom måske mere end nogen anden trængte til, at der blev gjort noget for den. Meget hurtigt opdagede man, at den oprindelige lov trængte til forbedringer og udvidelser, med andre ord havde visse mangler, som man i nogen grad søgte at råde bod på ved loven af 1948, i hvilken man bl. a. udvidede undervisningstiden, som før var begrænset til 3 år — fra det 15. til det 18. år — til nu allerede at begynde ved det 14. år og vare til det 18. år, ligesom man i § 4 mildnede bestemmelsen om, at tilskuddet er betinget af, at der er mindst 15 elever, så at 12 elever skal være nok. I relation hertil ændrede man minimumstallet for elever, hvis tilskuddet ikke skal bortfalde, fra 10 til 8, og man tilføjede i § 17 som nyt punktum: „Staten yder understøttelser til elevophold på ungdomsskole-skolen“, altsammen for at forbedre loven. Og så har man alligevel et levende indtryk af, at det egentlig ikke hjælper, at det kun er en lille brøkdel af de mange tusind unge, man gerne vil have fat i, som virkelig besøger disse skoler. Jeg tror, at hovedgrunden er den, at det ikke er lykkedes at gøre denne skole tiltrækkende nok for de unge, som man

stræber at få fat på. Når en af ordførerne i det andet høje ting taler om disse unge, som trænger til at få en bog og en blyant i hånden igen, så at de ikke glemmer den færdighed i læsning og skrivning, som de med møje har tilkæmpet sig, tror jeg dette er en fuldstændig misforståelse. For mig står det sådan, at mit partis ordfører i det andet ting har ret, når han udtaler, at det bliver nødvendigt i høj grad at lægge om på hele uddannelsen i retning af at gå bort fra den meget stærke binding til studiekredse, og — for at bruge et citat — at „næsen ned i bogen“ forlades og nye principper anlægges. De unge, som der her er tale om, har kun lidet anlæg for eller lyst til boglig lærdom, og er de endelig sluppet ud af skolen ved 14 års alderen, kan det ikke nytte i de næste 3—4 år at ville bygge videre på noget, som dårlig nok eksisterer.

Imidlertid står det for mig som hævet over enhver tvivl, at de nødvendige penge må bevilges, når man forhåbentlig endelig gennem revisionen har fundet den helt rigtige form. Disse unge er i mange henseender samfundets stedbørn, som man vanskeligt kan gøre nok for, og ville en revision i dag betyde, at de nødvendige midler ikke kunne skaffes, må man hellere udskyde revisionen et par år.

Idet jeg på nærværende tidspunkt ganske skal undlade at komme ind på det principielle spørgsmål, som de i forhold til selve lovens omfang ret udførlige bemærkninger berører, skal jeg med disse ord anbefale lovforslaget til vedtagelse i det høje ting.

P. N. Petersen (Røje): Da mit partis ordfører angående det foreliggende lovforslag, det ærede medlem fru Ingeborg Refslund Thomsen, er forhindret i at være tilstede, skal jeg på mit partis vegne anbefale det foreliggende lovforslag til gennemførelse i det høje lands-ting.

Det er i virkeligheden meget alvorlige og vidtrækkende problemer, ungdomsskoler for den ufaglærte ungdom henleder opmærksomheden på, fordi de må ses i sammenhæng med den skoleundervisning, som ungdom, der ikke gennem de højere skoler vil uddanne sig til embedsvejen, gerne skulle have adgang til. Jeg ved ikke, hvor langt den kommission, der blev nedsat for to år siden, er nået i sine overvejelser af alle de forskellige forhold, der knytter sig til ungdomsskoleundervisningen og ungdommens dygtiggørelse i det hele taget, men det er indlysende, at der er mange erfaringer, der må indhentes, og mange forhold, der må belyses fra forskellige sider, før der